

‘Opschieten. Jullie zijn te laat. Zoals zo vaak.’ Ash Parry-Jones, die voor de ingang in het portaal stond te wachten, tikte op zijn horloge toen Cleo en Will haastig over het grindpad kwamen aanlopen. ‘Snel naar binnen, anders is er geen plaats meer. Het zit al bijna vol.’

Alsof het een concert van Elton John was of zo. Cleo bleef even staan om Ash’ slordige geel-grijs gestreepte das recht te trekken. ‘Niet zo mopperen. En wat heb je nou weer voor raar overhemd aangetrokken?’

Hij keek beledigd. ‘Heb je het tegen mij?’

‘Ja.’ Ze gaf een liefkozend klopje op zijn kraag. ‘Strepen en krullen gaan niet samen.’

Ze vonden een plekje op een bank links in de kerk waar orgelmuziek opklonk. Terwijl Will het programma van de dienst bestudeerde, probeerde Cleo zichzelf weer onder controle te krijgen. Natuurlijk was het een droevige aangelegenheid – per slot van rekening was het het einde van een leven – maar toch was dit een van de vrolijkste begrafenisserijen die ze ooit had bijgewoond.

Dat was ook omdat Lawrence LaVentures dood vrolijker was geweest dan de meeste sterfgevallen. Je zou hem zelfs jaloersmakend kunnen noemen. Zoals Lawrence zelf altijd graag had verteld, kwam zijn achternaam van het Franse woord voor geluk hebben, boffen, en hij had zijn naam met alle plezier eer aangedaan. Welke zwierige drieënzeventigjarige weduwnaar zou, als hij de keus had gehad, nu niet op Lawrence’ manier hebben willen sterven, na een heerlijk maal en een verrukkelijke fles Saint-Émilion, in bed met een aantrekkelijke brunette die vele jaren jonger was dan hij?

Natuurlijk was die arme vrouw die hij voor de nacht had ingehuurd wel een beetje geschrokken. Het ene moment hadden ze samen nog de grootste lol gehad terwijl ze allerlei stoute dingen deden, en het volgende moment was ze de slaapkamer weer in gekomen met de fles cognac en twee glazen die ze van Lawrence mee naar boven had moeten nemen, en toen had hij

daar gelegen, achterovergevallen in de kussens van ganzenveren, morsdood.

Terwijl Cleo haar blik door de kerk liet dwalen, vroeg ze fluisterend: ‘Denk je dat zij ook komt?’

‘Wie?’

‘Die vrouw die bij hem was toen hij stierf!’ Die hem welbeschouwd had vermoord. ‘Ik wil weten hoe ze eruitziet.’

‘Ik denk dat we moeten uitkijken naar een vrouw in een leren korsetje,’ mompelde Will, ‘met netkousen, jarretels, hoge hakken...’

Cleo gaf hem een por tussen de ribben en stak toen haar arm door de zijne, blij dat hij was meegegaan. Will kende Lawrence LaVenture niet, maar ze had hem er vandaag per se bij willen hebben, en hij had dan ook braaf een middag vrij genomen van zijn werk. Hij wist ook waarom ze hem had meegevraagd en had haar er niet om uitgelachen, waar ze hem dankbaar voor was. De kennismaking met Will Newman, drie maanden geleden in een bar, was beslist een van de gelukkigste toevalligheden in haar leven geweest. Iemand had haar in een volle bar in Bath van achteren aangestoten, ze had haar drankje over zijn mouw gemorst, met als gevolg dat ze aan de praat waren geraakt... en met wat voor gevolg! Will was aantrekkelijk en charmant, hardwerkend en intelligent... kortom, in elk opzicht volmaakt. Ze had eindelijk de Ware gevonden en was dan ook dolgelukkig.

‘Misschien is zij het.’ Behulpzaam wijzend naar een mollige, kleine vrouw van in de zestig die zich in een al volle bank aan de andere kant van het gangpad perste, zei Will: ‘Dat lijkt me toch echt een klassehoer.’

‘Dat is Effie Farnham van Corner Cottage.’

‘Maar er hangt een leren zweep met sierspijkers uit haar handtas.’

‘Ze fokt cairnterriërs. Dat is een hondenriem.’

‘Zeker weten?’

‘Geloof me nou maar, Effie is niet zo’n zweeptype.’

‘Dat kun je nooit weten. Misschien heeft ze onder die jas wel iets heel ondeugends aan.’

Goed, dit viel echt onder het kopje: ‘Wil ik dit wel weten?’

Maar voordat Cleo zich Effie kon voorstellen in een string met kwastjes, werd ze gelukkig afgeleid door de binnenkomst van Lawrence' familie. Nou ja, wat er van over was dan. Met ingehouden adem keek ze naar het drietal dat door het gangpad kwam aanlopen, de twee bejaarde, zich moeizaam voortbewegende oudere zussen, leunend op hun ebbenhouten wandelstokken met zilveren handvatten en fijn politiek incorrect gekleed in bontjassen, met tussen hen in, zijn tempo aanpassend aan het hunne, Johnny LaVenture.

Hij zag er chiquer uit dan normaal in zijn donkere pak en met zijn gewoonlijk warrige zwarte haar achterovergekamd. Een fractie van een seconde keek hij naar links, en hun blikken vonden elkaar, wat bij haar meteen een pavloviaanse reactie van wrok teweegbracht. Ze kon er niks aan doen; ingeroeste oude gewoonte. Toen wendde Johnny zijn blik af, liep verder en ging tussen zijn oude tantes op de voorste bank zitten.

Cleo boog haar hoofd. Oké, niet aan hem denken. Je gewoon concentreren op de begrafenis. Lawrence mocht dan een onconventionele man zijn geweest, gek op drank en, nou ja, op andere wellustige vrijetijdsbestedingen, maar ze hadden altijd lol met hem gehad. Ze waren hier om een ode te brengen aan een welbestede leven.

Na de dienst begaf iedereen zich, ineengedoken tegen de ijzige wind, door het park naar de Hollybush Inn waar het eten al klaarstond en de drank gratis was, precies volgens Lawrence' laatste wens. Als jarenlange trouwe klant van de pub, wist hij precies hoe je een goede opkomst kon garanderen.

Ash haalde Cleo en Will in. Hij wreef in zijn handen en zei vrolijk: 'Nou, dat is allemaal goed gegaan. Ik heb echt genoten, jullie ook?'

Nog steeds deed hij alsof hij het over een concert van Elton John had. Cleo zei: 'Je hoort niet te genieten van begrafenissen. Zo meteen ga je het nog vijf sterren geven op Amazon.' 'Dat is niet eens zo'n gek idee. We zouden het in het programma kunnen doen, luisteraars kunnen dan bellen om te vertellen wat hun favoriete -'

'Nee, dat kun je niet maken. Dat is gewoon fout. O god, moet je mijn hakken eens zien.' Bij de ingang van de pub aanbe-

land, steunde Cleo op een van de tafels buiten en veegde met een papieren zakdoekje de modder en het gras van haar schoenen. ‘Zagen jullie dat ik helemaal in de grond wegzakte toen we om het graf stonden? Ik dacht echt dat ik elk moment plat op mijn rug zou vallen.’

‘Daarom heb ik ook geen hoge hakken aangetrokken,’ zei Ash met een meelevend knikje. ‘Maar je ziet er goed uit vandaag. Lekker opgepoetst. Hoewel je eigenlijk geen complimentje verdient met al die ellende die je me bezorgt.’

‘Dat is geen ellende, dat heet opbouwende kritiek. Die je trouwens goed kunt gebruiken.’ Nadat Cleo haar hakken min of meer had schoongemaakt, gooide ze het modderige zakdoekje in de afvalbak en trok haar strakke beige rok recht. Natuurlijk zag ze er goed uit, daar had ze flink haar best voor gedaan. Uit trots. Wat ook de reden was dat ze Will voor de gelegenheid had meegesleept. Als je tijdens je hele puberteit meedogenloos was gepest en vernederd, wilde je je oude kwelgeest niet onder ogen komen en eruitzien als een... een ezel! Je voelde je gedwongen om zo iemand te bewijzen dat je geen complete loser meer was en heel goed in staat om het soort vriendje in de wacht te slepen dat elk meisje wel... nou ja, in de wacht zou willen slepen.

Daar stond hij dan, vlak achter de deur van de pub om iedereen te begroeten en de condoleances in ontvangst te nemen. In elk geval zou hij haar bij zo’n soort gelegenheid niet aanspreken met –

‘Ha Misa.’ Met een geamuseerde glans in zijn donkere ogen gaf Johnny haar een hand die het midden hield tussen schudden en knijpen. Het zou zelfs heel goed kunnen dat hij op het punt had gestaan om zich naar haar toe te buigen voor een kus, maar dat wist ze te voorkomen door een stapje naar achteren te doen.

Niet te geloven dat hij me nog steeds zo noemt, dacht ze. ‘Ha Johnny. Gecondoleerd met je vader. We zullen hem allemaal missen.’

‘Dank je. Ja, ik denk dat het dorp er een stuk stiller op zal worden.’ Hij liet zijn blik even over haar heen glijden en vervolgde met een brede grijns: ‘Je ziet er goed uit.’

Reken maar van yes, dacht ze. Zich omdraaiend naar Will zei ze: 'Dit is mijn vriend, Will Newman.'

'Gecondoleerd,' zei Will beleefd, terwijl ze elkaar een hand gaven.

'Dank je. Dus onze Misa heeft een nieuwe vriend opgeduikeld. Goed gedaan.' Blijkbaar erg tevreden over zijn woordkeuze, vervolgde Johnny: 'De vorige waren niet veel soeps, heb ik gehoord.'

Zie je nou wat een ramp hij was? Cleo wist de aanvechting om hem lik op stuk te geven te onderdrukken; dat zou per slot van rekening niet erg gepast zijn. Bovendien wist ze verdomme zo snel niks te bedenken.

Toen ze veilig buiten gehoorsafstand waren, zei Will: 'Ik snap wat je bedoelt. Waarom noemt hij je Misa?'

Alle oude gevoelens kwamen meteen weer terug. Alleen iemand die tijdens zijn jeugd ook zo was gekwetst, zou kunnen snappen hoe het was om eeuwig en altijd de gebeten hond te zijn.

'O, dat is zogenaamd een grappige bijnaam. Ik deed altijd erg mijn best op school, lette goed op, stelde heel veel vragen en gaf ook nog antwoorden. Op een dag was ik zo enthousiast dat ik het antwoord op een heel erg moeilijke vraag wist dat ik mijn hand opstak en riep: "*Me, sir!*" Ik, meneer. Nou, iedereen plaste zo ongeveer in zijn broek van het lachen. En toen zat ik nog drie jaar aan die bijnaam vast. Ik was officieel het lievelingetje van de meester. Sommige kinderen dachten zelfs dat ik echt Misa heette.'

'En na al die jaren noemt hij je nog steeds zo.' Will knikte in Johnny's richting.

'Hij heeft hem bedacht.' Cleo kromp ineen bij de herinnering. Het sprak vanzelf dat ze de rest van haar schooltijd niet meer haar hand had opgestoken, geen vragen meer had gesteld en niet meer op de antwoorden had gelet. Oké, misschien kon ze Johnny LaVenture niet overal de schuld van geven, maar hij had er beslist aan meegeholpen. Haar puberale hormonen waren gaan opspelen, ze had aansluiting gezocht bij een groepje wildere meisjes, en haar schoolresultaten waren daardoor flink achteruit gehold. Haar eindcijfers in de vierde klas waren een

complete ramp geweest, maar dat had haar bijna met trots vervuld. Kijk, moet je die verschrikkelijke cijferlijst eens zien! Het bewijs dat ik niet meer het lievelingetje van de meester ben!

‘Arme schat.’ Voor de grap wreef Will vol medeleven over haar schouder en zei: ‘Zal ik hem een pak slaag geven?’

‘Ja graag. Nee, doe maar niet. Per slot van rekening is zijn vader net begraven.’ Bovendien was Johnny groter dan Will en was hij altijd nogal sportief geweest, maar dat zei ze niet hardop. Het zou eerlijk gezegd behoorlijk gênant zijn als Johnny Will helemaal tot moes zou slaan. Toch was het aardig aangeboden.

Een uur en wat drankjes later begon de stemming erin te raken; iedereen ontspande zich en Cleo’s huid prikkelde ook niet steeds meer wanneer ze naar haar aartsvijand keek. Was het stom om nog steeds dat gevoel te hebben? Misschien wel, maar ze kon er niks aan doen. Het was dertien jaar geleden dat ze samen op school hadden gezeten. Zelf was ze op haar zestiende van school gegaan om aan het eerste van haar vele baantjes te beginnen. Johnny had uiteindelijk zijn eindexamen gehaald, met hoge cijfers – Ha! Wie was hier nou de uitslover? Het lievelingetje van de meester? – en was toen naar de kunst-academie gegaan. Daarna was hij naar New York verhuisd, om af en toe terug te keren naar Channings Hill voor een bezoekje aan zijn vader, maar Lawrence had hem blijkbaar al die tijd op de hoogte gehouden van haar niet zo daverende successen op het vriendjesfront. In die jaren zou je nog eerder Elvis in het dorp gespot kunnen hebben dan Johnny. Ondertussen begon hij, dankzij een combinatie van hard werken en zich in de juiste kringen bewegen, langzamerhand beroemd te worden vanwege zijn draadsculpturen. Als het om het geluk van de familie LaVenture ging, dan had ook hij daar zijn portie van meegekregen. In de loop der tijd waren zijn beeldhouwwerken groter geworden, net als zijn roem, met als hoogtepunt een tentoonstelling waarop alle meer dan levensgrote werken waren aangekocht door de steenrijke eigenaar van een casinoketen. Van de ene op de andere dag was Johnny een beroemdheid geworden, met het daarbij behorende oogverblin-

dende supermodel/vriendinetje. En Cleo die over zijn sterrenleven las in de bladen, ontdekte bij zichzelf een mate van wrok waar ze zich niet toe in staat had geacht, gewoon omdat het allemaal zo vreselijk oneerlijk was. Als een aardig iemand iets leuks overkwam, dan gunde je hem dat en was je blij voor hem. Maar dat dit uitgerekend iemand overkwam die het niet verdiende... nou, dat was toch ook oneerlijk?

Will keek op zijn horloge en zei verontschuldigend: 'Ik moet weg.'

'Tuurlijk. Maar fijn dat je bent mee geweest.' Hij had nog een vergadering van zijn werk in Bristol, en aansluitend een squash-toernooi die avond. Ze omhelsde hem, gaf hem een snelle kus op de mond en zei: 'Dan zie ik je vrijdag.'

'Ik verheug me er nu al op. Red je je hier wel?'

'Ja hoor. Mijn grote zus past wel op me.' Abbie, vijftien jaar ouder en lichtjaren verstandiger, stond bij de bar met wat buren te kletsen.

'Ik hoop het. Niet gaan paaldansen,' zei Will. 'Niet flirten met mooie mannen.' Hij knikte naar een paar besnorde oude boeren die in een hoek over hun bier gebogen zaten.

'Succes met het toernooi.' Ze gaf hem nog een kus.

'Dank je. Ik kom vrijdag na mijn werk naar je toe. Dag.' Hij zwaaide even terwijl hij naar de deur liep.

'Ik kan anders ook wel naar jou toe komen,' bood ze aan, 'als dat je soms beter uitkomt.'

'Hm. Nee, ik geloof dat ik liever naar jou toe kom.' Hij glimlachte en trok een gezicht van: je weet wel waarom; de twee vrienden met wie hij een rommelige flat in Redland deelde, waren van het luidruchtige, eeuwig ginnegappende soort en je kon niet echt zeggen dat hun aanwezigheid de romantische sfeer verhoogde. Will, die haar niet graag blootstelde aan hun grove opmerkingen, had haar uitgelegd dat het hem niet zoveel zou kunnen schelen als ze zomaar een vriendinnetje was, maar dat was ze niet, ze was veel belangrijker voor hem dan dat.

Toen Cleo dat had gehoord, was haar hart bijna uit elkaar gebarsten van hoop. Goh, wie weet hoe het er over een jaar tussen hen zou voorstaan. Terwijl ze hem nakeek, slaakte ze een

tevreden zucht. Will Newman. Cleo Newman. Misschien was hij echt de Ware.

Toen begon haar huid weer te tintelen, en een stem achter haar zei: ‘Dus dat is je vriendje, Misa?’

2

Werd haar bloed echt warmer of voelde het alleen maar zo? Cleo wist zich te beheersen en knikte. Het was nergens voor nodig om Johnny te laten merken wat voor uitwerking hij op haar had, dat zou hem alleen maar een kick geven, en het was bovendien beneden haar stand.

‘En nou heeft hij je zomaar in de steek gelaten?’

‘Hij had nog een belangrijke vergadering op zijn werk. Hij heeft een erg verantwoordelijke baan.’

‘O ja? Fijn voor hem,’ zei Johnny op geamuseerde toon.

Hoe speelde hij het toch klaar dat ze door die paar woorden alweer het gevoel kreeg dat hij haar in de maling nam? Cleo stond gewoon verbaasd over zijn talent daarvoor. Met haar hoofd wist ze misschien wel dat het niet zijn schuld was dat ze haar schoolcarrière vroegtijdig had afgebroken, maar diep vanbinnen voelde het wel een beetje zo. Ze was echt gek op haar baan bij Henleaze Limo’s, maar wie weet wat er van haar terecht was gekomen als ze een betere opleiding had gehad. Wat had ze wel niet allemaal kunnen bereiken... misschien was ze wel een... god... een astrofysicus geworden!

Nou ja, misschien had ze dat gewild. Wat het dan ook inhield. Fysica waarschijnlijk, gemengd met... met... astroturf.

‘En, is die Will New-Man je grote liefde?’

Zie je nou wel? Hij maakte nu ook al grapjes over Wills achternaam. Hoe zou hij het vinden als ze hem La-di-da-Venture zou noemen? Maar in plaats van te gaan steigeren, zei ze luchtig: ‘Misschien. Het gaat op dit moment in elk geval erg goed. En hoe zit het bij jou?’

Johnny grinnikte en trok een gezicht. ‘Niet al te best. Tempe-

ramentvolle wezentjes, vrouwen. Het kan soms hard werken zijn.'

Vrouwen, meervoud. Gewoon om haar te laten merken hoe populair hij was, achtervolgd werd door hordes verliefde vrouwen. Ze glimlachte beleefd, zag dat het hem geen bal kon schelen wat ze dacht en vroeg toen: 'Wat gaat er met Ravenswood gebeuren?'

'Ik denk dat ik het ga verkopen. Als dat lukt.' Johnny schudde zijn hoofd. 'Gewoon te koop zetten, z.s.m. Het is natuurlijk niet de beste tijd, maar je kunt nooit weten. Misschien dat iemand het potentieel ervan inziet. Het zou fijn zijn als we nog voor kerst een koper zouden vinden. Bij een snelle verkoop zou ik het appartement onder me kunnen kopen en daar een fantastische galerie van kunnen maken.' Hij zweeg en keek haar aan. 'Waarom vraag je dat? Hebben jouw vriendje en jij soms belangstelling?'

O ja, natuurlijk, het zat er echt dik in dat ze Ravenswood zouden kunnen kopen, met zijn zeven slaapkamers en een tuin groter dan een voetbalveld. Hoewel je het met dat formaat geen tuin meer noemde, maar een landgoed.

'Ik zal het tegen Will zeggen.' En meteen ook maar extra loten gaan kopen. 'Hoeveel wil je ervoor hebben?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Morgen komen er een paar makelaars kijken en die zullen dan een prijs vaststellen. Ik heb er weinig verstand van, maar ik schat zo rond de tweeënhalf.'

Tweeënhalf miljoen pond. Cleo zag het getal voor zich, al die nullen die over het papier rolden als je ze moest opschrijven.

Had Johnny er ook maar een flauw benul van hoe onwaarschijnlijk veel geld dat was? En dan die terloopse manier waarop hij het zei, alsof het de gewoonste zaak ter wereld was...

Nou, misschien zouden Will en zij er toch maar van afzien.

'Nou, succes ermee. Ik zal je niet langer ophouden.'

Toen ze weg wilde lopen, zei hij: 'Die vriend van je. Doet hij soms in verzekeringen of zo?'

'Wat? Nee! Hoezo?'

'Gewoon nieuwsgierig.' Er verscheen een lachje om zijn mond.

'Zo ziet hij er een beetje uit, meer niet.'

Oooooh...

‘Och, och,’ begroette Abbie haar vol medeleven. ‘Ik zag je met Johnny staan praten. Hij heeft je weer het bloed onder de nagels vandaan weten te halen, hè? Hier, neem maar een slokje van mijn Malibu.’

Cleo kon er altijd op vertrouwen dat haar zus haar opbeurde. Abbie zag er vandaag heel mooi uit, met haar fijne honingblonde haar dat in golven op haar schouders viel en met haar lieve gezicht dat gloeide dankzij de subtiele make-up die ze normaal gesproken niet gebruikte, maar wel altijd op ‘hoogtijdagen’.

Aan de andere kant, zusterliefde kende ook zo zijn grenzen. ‘Ik heb een beter idee. Ik haal zelf wel een drankje. Aangezien Lawrence toch betaalt. Johnny dus, in dit geval. Ik neem met een iets lekker duurs. Een droge witte wijn, graag.’ Cleo gebaarde naar Deborah die achter de bar stond. ‘Lekker, dank je wel. Maar hij is echt geen steek veranderd, hè?’ Ze sloeg de witte wijn gulzig achterover. ‘Hij gaat tweeënhalf miljoen pond vragen voor zijn vaders huis. Hij vroeg zich af of Will en ik geen bod wilden uitbrengen. Hij wil het graag voor kerst geregeld hebben, want dan kan hij nog een appartement kopen in New York en daar een galerie van maken. Ik bedoel, kan het hem eigenlijk wel wat schelen dat Lawrence net dood is? Voor hem is het gewoon een kleine meevaller die precies op het juiste moment komt... God, om van te kotsen gewoon.’ ‘Is dat nou een schimpscheut?’ Tom, Abbies man, leek erg in zijn nopjes met zichzelf. ‘Ha, dat woord heb ik nog nooit eerder gebruikt. Maar dat was het wel, hè? Het klonk me echt als een schimpscheut in de oren.’

Cleo lachte, omdat Tom er zo goed uitzag in zijn donkere begrafenispak en felblauwe overhemd dat bij zijn glinsterende ogen paste. Het was altijd weer raar om hem in iets anders te zien dan zijn gebruikelijke werkkleding die bestond uit een stoffig poloshirt en een spijkerbroek. Zelfs zijn korte bruine haren waren geknipt ter ere van Lawrence’ begrafenis. ‘O ja, dit was een schimpscheut. Sommige mensen verdienen die nou eenmaal.’ Ze knikte en nam nog een grote slok wijn.

‘Maar vroeger vond je hem wel leuk,’ zei Tom.

‘Wat?’ Cleo verstijfde. ‘Nietes!’

‘Tuurlijk wel. Waarom heb je anders ja gezegd toen hij je een keer mee uitvroeg?’

Allemachtig zeg. Links van Tom ging Abbie ineens helemaal op in een los draadje van haar bronskleurige blouse. Met een hart dat twee keer zo snel begon te kloppen zei Cleo: ‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

Tom lachte en schudde zijn vinger naar haar. ‘Toe zeg, ik weet dat het een tijd geleden is, maar je hebt echt ja gezegd. Tijdens het schoolfeest heeft Johnny LaVenture je mee uitgevraagd en jij zei ja – hé, pas een beetje op mijn drankje!’

‘Tom.’ Abbie, die hem een por had gegeven, keek hem waar-schuwend aan. ‘Hou je mond.’

Terwijl Cleo hen met open mond aanstaarde, zei ze langzaam: ‘O mijn god, dat weet je dus? Jullie allebei?’

Het was haar diepste, donkerste, beschamendste pubergeheim. Ze had het al die jaren verborgen gehouden, zichzelf voorhoudend dat ze zichzelf weliswaar behoorlijk voor schut had gezet, maar dat haar familie dat in elk geval niet wist.

Alleen... Ze keek van Abbie naar Tom en weer terug... Blijkbaar wisten ze het wel.

‘Waarom kun je niet eens gewoon je mond houden?’ berispte Abbie hem.

‘Ach, het is jaren geleden.’ De grijns op Toms gezicht werd breder toen Ash naar hen toe kwam lopen. ‘Dat maakt nou toch niets meer uit?’

‘Waar hebben we het over?’ Ash, wiens nieuwsgierigheid geen grenzen kende, keek hen belangstellend aan.

‘Niet zeggen!’ flapte Cleo eruit.

‘Over die keer dat Johnny LaVenture Cleo vertelde dat hij gek op haar was en vroeg of ze met hem uit wou gaan en ze ja zei.’ Nou fijn, dank je wel.

‘O ja, op dat eindfeest van school.’ Ash knikte ernstig.

Dit was echt het toppunt. Ash woonde nog maar drie jaar in het dorp. Terwijl Cleo hem aankeek, vroeg ze op hoge toon: ‘Weet iedereen het soms?’

‘Nou, ja. Hoewel ik dacht dat het geheim moest blijven. Jij mocht niet weten dat wij het weten.’

Cleo slikte. Wat er toen was gebeurd, was erg genoeg om een

meisje voor haar leven te tekenen. Eerlijk gezegd was ze ervan overtuigd dat ze ook voor haar leven was getekend. Ze was met weinig verwachtingen naar het eindfeest gegaan, behalve misschien om een paar alcoholvrije biertjes te drinken, wat te dansen met haar vriendinnen en gewoon lol te hebben. Toen Johnny LaVenture naar haar toe was gekomen en had gevraagd of hij haar even buiten kon spreken, had ze eerst geweigerd, maar hij had zo aangehouden dat haar nieuwsgierigheid het uiteindelijk had gewonnen en ze had toegegeven. Eenmaal buiten had Johnny aarzelend zijn ware gevoelens voor haar opgebiecht. Het bleek dat hij haar alleen maar zo erg had geplaagd om te verbergen dat hij haar echt leuk vond, maar nu kon hij zijn gevoelens niet langer verbergen. En terwijl hij haar dit stond te vertellen, hadden zijn mooie donkere ogen haar smekend aangekeken en hadden zijn trillende handen haar schouders gestreeld. Cleo, gehypnotiseerd door zijn verklaring en nauwelijks in staat om het te bevatten, had tegen de ruwe buitenmuur van de meisjeskleedkamer geleund, ontzettend geraakt door zijn bekentenis; hij moest maandenlang moed hebben verzameld om haar dit te kunnen zeggen.

Vervolgens had Johnny haar aarzelend gevraagd of ze de week daarna een keertje met hem uit wilde, en hoewel ze daar niet echt zin in had, wist ze dat ze niet kon weigeren. Dat zou funest zijn voor zijn zelfvertrouwen. Jongens van zestien raakten snel hun gevoel van eigenwaarde kwijt, het zou wreed zijn om nee te zeggen... gewoon een keertje naar de bioscoop en dan zou ze hem vertellen dat ze beter gewoon vrienden konden blijven...

Dus had ze tegen Johnny geglimlacht en gezegd, ja, natuurlijk wilde ze met hem uit, met in haar achterhoofd ook de bevredigende gedachte dat ha! alle bitches die zijn kant hadden gekozen en haar Misa noemden, nu ook aardig tegen haar zouden moeten doen.

Het was een heftig moment geweest, het soort van ommekeer waar iedere ongelukkige zestienjarige alleen maar van kon dromen, maar het was echt gebeurd en het voelde... god, het voelde fantastisch! Niet alleen zou van nu af aan alles beter gaan,

maar ze had ook geen wraak genomen, hem niet voor gek gezet, of iets gemeens gezegd, terwijl ze dat heel makkelijk had kunnen doen! En nu keek hij naar haar alsof hij haar wilde kussen. Nou ja, een kusje kon geen kwaad, toch? Eerlijk gezegd kon ze wel wat oefening gebruiken. Ze hield haar hoofd schuin, sloot haar ogen, tuitte uitnodigend haar lippen en wachtte op –

Gelach vlak boven haar hoofd was wel het laatste waar ze op had staan wachten, maar dat was wel wat ze hoorde. Gevolgd door een heel koor van giechels, een schuivend geluid en het soort van gekletter dat je hoorde wanneer iemand die gevaarlijk op het randje van de wc stond, onder het open raampje, zijn evenwicht had verloren en eraf was gevallen.

Iemand had hen staan afluisteren. Meerdere iemanden, zo te horen. Typisch iets voor de meiden uit haar klas. Weinig volwassen. Maar wat maakte het uit als ze alles hadden gehoord? Terwijl ze geruststellend een hand naar Johnny uitstak, zei ze: ‘Maakt niks uit, laat ze maar.’ Maar ineens vroeg ze zich af waarom hij haar niet meer aankeek.

Het gegiechel veranderde in hysterisch gelach, en het hoofd van Mandy Ellison verscheen in het raampje. Kraaiend van pret opende ze haar vreselijk grote mond en schreeuwde: ‘Ha ha, niet te geloven dat ze erin is gestonken! Echt heel goed gedaan!’

Verbijsterd wendde Cleo zich tot Johnny. ‘Wat bedoelt ze?’ Half lachend antwoordde hij, terwijl hij wegliep: ‘Sorry, ze had met mij om een vijfje gewed dat het me niet zou lukken.’ Iedereen klauterde inmiddels op de wc-deksels; steeds meer hoofden verschenen in de rij raampjes. Ze begonnen allemaal steeds harder te lachen.

Toen tot Cleo doordrong dat ze echt flink bij de neus was genomen, kreeg ze een knalrode kop.

Johnny haalde zijn schouders op en hield zijn handen in de lucht, zichzelf vrijpleitend van alle schuld. ‘Ik had nooit gedacht dat je ja zou zeggen.’

Ze werd verscheurd tussen het verlangen om door de grond te zakken en een overweldigende behoefte om in tranen uit te barsten. ‘Dat zei ik alleen maar omdat ik medelijden met je had!’